

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning [...] om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked

COM(2011) 883 final — 2011/0435 (COD)

(2012/C 191/18)

Hovedordfører: **Arno METZLER**

Den 19. januar og den 27. januar 2012 besluttede henholdsvis Europa-Parlamentet og Rådet under henvisning til artikel 46 og 304 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at anmode om Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om:

»Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning [...] om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked«

COM(2011) 883 final — 2011/0435 (COD).

Den 17. januar 2012 henviste Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs præsidium det forberedende arbejde til Den Faglige Sektion for Beskæftigelse, Sociale Spørgsmål og Unionsborgerskab.

På grund af sagens hastende karakter udpegede Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg på sin 480. plenarforsamling den 25.-26. april 2012, mødet den 26. april, Arno METZLER til hovedordfører og vedtog følgende udtalelse med 164 stemmer for, 1 imod og 3 hverken for eller imod:

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1 Anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer fra andre medlemsstater er et vigtigt instrument til fremme af EU-borgernes mobilitet og dermed til realisering af det indre marked. Herved forbedres medlemsstaternes konkurrenceevne, der gives støtte til en bæredygtig vækst, og arbejdsløsheden reduceres. De nationale økonomier nyder godt af den alsidige erhvervs erfaring, som borgerne opbygger i forbindelse med erhvervsaktiviteter i forskellige medlemsstater.

1.2 Potentialet hos EU-borgere, der ønsker at arbejde i en anden medlemsstat, udnyttes endnu ikke fuldt ud. Årsagen er forskellige barrierer for anerkendelsen af erhvervsmæssige kvalifikationer fra andre medlemsstater. EU-borgerne anser de nuværende procedurer for at være for langsommelige og uigennemsigtige.

1.3 EØSU bifalder derfor principielt forslaget om ændring af direktiv 2005/36/EF, der skal løse ovennævnte problemer med anerkendelsen af erhvervsmæssige kvalifikationer vha. procedureforenklinger og større gennemsigtighed for EU-borgerne. Direktivforslaget støtter på effektiv vis Europa 2020-dagsordenens mål om øget mobilitet for EU's borgere.

1.4 EØSU bakker op om det europæiske erhvervspas som en klar procedureforenkling. Udvalget mener imidlertid, at enkelte bestemmelser kan være til fare for forbrugeres og patienters sikkerhed og sundhed. Særligt forslagene til bestemmelser vedrørende det europæiske erhvervspas bør derfor revideres:

— De generelle og væsentlige kriterier og procedureregler for indførelsen af det europæiske erhvervspas skal fastlægges i selve direktivet.

— Misbrug af et europæisk erhvervspas skal forhindres gennem en begrænset gyldighedsperiode og særlige sikkerhedskendetegn.

— EØSU er i høj grad betænkelig ved en bestemmelse, som fastslår, at et europæisk erhvervspas anses for at være valideret, hvis værtslandet ikke træffer en afgørelse. I tilfælde af at en tidsfrist for behandling af sagen ikke overholdes, bør der gives adgang til andre former for retsbeskyttelse, såsom juridiske krav om en afgørelse eller erstatning.

1.5 Set i lyset af de mange europæiske systemer på området personlige kvalifikationer frygter EØSU, at der vil opstå overlapninger, konkurrence mellem forskellige regelsæt eller sågar modstridende regler. I direktivet er det derfor nødvendigt at præcisere hierarkiet mellem direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer og instrumenterne under den europæiske referenceramme for kvalifikationer og de europæiske standarder. Derudover er det nødvendigt at gennemføre det europæiske meritoverførsels- og meritakkumuleringssystem (ECTS) på mere fuldstændig vis.

1.6 EØSU bifalder de bedre muligheder for automatisk anerkendelse gennem fælles uddannelsesprincipper. De proceduremæssige krav, proceduren og de kriterier, som Kommissionen anvender til fastlæggelse af de fælles uddannelsesprincipper, bør imidlertid fremgå af selve direktivet. Mindstekravet til beslutningsdygtighed skal hæves til 50 % + 1 medlemsstat.

2. Resumé af Kommissionens forslag

2.1 Mobiliteten blandt uddannede erhvervsudøvere er for lav i EU. Der er mange uudnyttede muligheder for at øge mobiliteten. Anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer er en forudsætning for, at de grundlæggende friheder på det indre marked kan fungere effektivt for EU-borgerne. På samme tid bør mobiliteten ikke foregå på forbrugernes bekostning, for eksempel ikke på bekostning af patienter, der forventer, at personalet inden for sundhedsvæsenet er i besiddelse af de nødvendige sprogkundskaber.

2.2 En ajourføring af direktivet ville ligeledes opfylde behovene i medlemsstaterne, der står over for en stigende mangel på kvalificeret arbejdskraft. I den forbindelse er EU-borgernes mobilitet i det indre marked et vigtigt spørgsmål. Manglen på arbejdskraft vil ikke blot fortsætte fremover, men forventes at stige navnlig inden for sundhedssektoren, uddannelsessektoren og i vækstsektorer, såsom bygge- og anlægsvirksomhed eller forretningstjenesteydelser.

2.3 Den foreslåede modernisering af de eksisterende bestemmelser tager udgangspunkt i følgende målsætninger:

- at gøre procedurerne mindre komplicerede ved hjælp af et europæisk erhvervspas, hvorigenennem fordelene ved det allerede velfungerende informationssystem for det indre marked (IMI) ville kunne udnyttes yderligere
- at revidere de generelle bestemmelser om etablering i en anden medlemsstat eller midlertidig flytning
- at modernisere systemet for automatisk anerkendelse, navnlig for sygeplejersker, jordemødre, farmaceuter og arkitekter
- at skabe en retlig ramme i direktivet for delvist kvalificerede erhvervsudøvere og notarer
- at skabe klarhed over beskyttelsesgarantierne for patienter, hvis bekymring i relation til sprogfærdigheder og risikoen for forsømmelser bør afspejles bedre i den retlige ramme
- at indføre et lovbestemt krav om formidling af brugervenlige og indholdsbaseerede oplysninger vedrørende regler for anerkendelse af kvalifikationer, som understøttes af omfattende e-forvaltningsfaciliteter for hele anerkendelsesprocessen

- at indføre systematisk screening og gensidig evaluering af samtlige lovregulerede erhverv i medlemsstaterne.

3. Generelle bemærkninger

3.1 I Europa 2020-strategien ⁽¹⁾ blev der opstillet et mål om at lette og støtte arbejdskraftens mobilitet inden for Den Europæiske Union. I »En dagsorden for nye kvalifikationer og job: et europæisk bidrag til fuld beskæftigelse« ⁽²⁾ har Kommissionen påpeget, at manglen på kvalificeret arbejdskraft er en barriere for bæredygtig vækst. Manglen på kvalificeret arbejdskraft i regioner med en stabil høj vækst står i kontrast til regioner med en vedvarende arbejdsløshed. Geografisk mobilitet har derfor stor betydning for mindskelsen af den regionale arbejdsløshed. I »Akten for det indre marked – Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid« ⁽³⁾ har Kommissionen ligeledes nævnt borgernes mobilitet som en af 12 løftestænger til fremme af vækst og tillid. Øget mobilitet blandt kvalificerede arbejdstagere kan gøre den europæiske økonomi mere konkurrencedygtig. I perioder med mangel på arbejdskraft skal mulighederne for at samle arbejdsgivere og kvalificerede arbejdstagere fra forskellige medlemsstater forbedres. EØSU forventer derfor, at direktivet vil yde et vigtigt bidrag til øget vækst.

3.2 Det nuværende direktiv om erhvervsmæssige kvalifikationer har en række mangler. Bl.a. kan EU-borgerne vælge mellem forskellige procedurer for anerkendelse af faglige kvalifikationer. Det er imidlertid svært for EU-borgerne at gennemskue, hvilke procedurer de har ret til at benytte, hvilke myndigheder de kan henvende sig til, og hvilke dokumenter de skal indgive. Disse mangler ved det nuværende direktiv om erhvervsmæssige kvalifikationer udgør en barriere for EU-borgernes mobilitet og dermed for realiseringen af det indre marked ⁽⁴⁾. På grund af lange anerkendelsesprocedurer har EU-borgerne ofte ikke mulighed for at reagere hurtigt på et jobtilbud, idet de skal igennem anerkendelsesproceduren, inden der kan gives et tilsagn. Det er derfor nødvendigt at reformere forvaltningsprocedurerne og øge gennemsigtigheden vedrørende anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. De fælles platforme har vist sig at være upraktiske og uden effekt. Siden indførelsen er der ikke blevet opstillet en eneste fælles platform.

3.3 EØSU bifalder derfor forslaget om ændring af direktiv 2005/36/EF. Retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser samt det indre marked fremmes yderligere vha. forenklede procedurer for gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og en øget gennemsigtighed. De mål, som Kommissionen har opstillet i Europa 2020-strategien og de ledsagende dokumenter, støttes vha. direktivforslaget.

⁽¹⁾ Se Kommissionens meddelelse: »Europa 2020: En strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst« af 3.3.2010, COM(2010) 2020 final.

⁽²⁾ Kommissionens meddelelse af 23.11.2010, COM(2010) 682 final, punkt 2.

⁽³⁾ Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget af 13.4.2011 »Akten for det indre marked – Tolv løftestænger til at skabe vækst og øget tillid – Sammen om fornyet vækst«, COM(2011) 206 final.

⁽⁴⁾ Kommissionens »Rapport om unionsborgerskab 2010: Afskaffelse af hindringerne for unionsborgernes rettigheder« af 27.10.2010, COM(2010) 603 final.

3.4 De procedureforenklinger, som indgår i reformplanerne, anser EØSU principielt for at være et hensigtsmæssigt instrument til fremme af EU-borgernes mobilitet internt i Den Europæiske Union. Herved kan der skabes en ny dynamik, der, efter de overvundne kriser, udgør en chance for større vækst og mobilitet samt oprettelse af nye arbejdspladser i medlemsstaterne.

3.5 Navnlig unge erhvervsaktive er interesserede i at indsamle erhvervs erfaring i forskellige medlemsstater. De medbringer en bred vifte af forskellige former for erhvervs erfaring til de berørte medlemsstater og har en indflydelse på erhvervsudøvelsen i såvel deres værtslande som i deres hjemlande, når de vender tilbage.

3.6 Mobilitetens positive følgevirkninger vejer tungere end de potentielt negative konsekvenser som følge af en »hjerneflugt«. Selvom faren for hjerneflugt ikke kan udelukkes, viser de hidtidige erfaringer, at dette fænomen optræder i et langt mindre omfang end forventet, og at EU-borgerne, pga. kulturelle og familiemæssige bånd, ofte vender tilbage til hjemlandene efter en periode med faglig mobilitet.

3.7 Den faglige mobilitet mellem medlemsstaterne skal ske under overholdelse af de sociale standarder. Navnlig må et eventuelt periodevist migrationspres i en medlemsstat ikke misbruges som argument for at sænke de sociale standarder i en anden medlemsstat.

3.8 Det europæiske erhvervspas resulterer i en hensigtsmæssig procedureforenkling. Ansøgeren kan henvende sig til myndighederne i sit oprindelsesland. Disse må som udgangspunkt have bedre forudsætninger for at kontrollere den indsendte dokumentation end myndighederne i andre medlemsstater. Dokumenter, der én gang er kontrollerede og indarbejdet i IMI-dossieret, kan anvendes ved efterfølgende procedurer. Sikkerheden for forbrugere og patienter skal imidlertid fortsat varetages gennem værtslandets anerkendelse af det europæiske erhvervspas.

3.9 EØSU bifalder, at direktivet fokuserer på IMI. Samtidig findes der imidlertid allerede modeller for nationale erhvervspas i medlemsstaterne. Med henblik på at undgå en unødvendig forvaltnings- og omkostningsbyrde bør disse modeller inddrages i procedurerne for udstedelse af det europæiske erhvervspas. Navnlig bør der skabes mulighed for, at udskriften af et anerkendt europæisk erhvervspas kan integreres i et eksisterende nationalt erhvervspas. Især kriterierne inden for rammerne af artikel 58 (artikel 4a VI) og de procedurer, som Kommissionen anvender til at fastlægge de fag, der har ret til at benytte det europæiske erhvervspas, skal præciseres i direktivet. Det samme gælder ansvaret for oversættelserne af de nødvendige procedurer og dokumenter.

3.10 Bologna processen og den europæiske referenceramme for kvalifikationer fremmer gennemsigtigheden og mulighederne for at sammenligne nationale eksamensbeviser, navnlig inden for de videregående uddannelser. Dette må imidlertid ikke føre til overlapninger med bestemmelserne i direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer. I direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer skal det derfor præciseres, at en anerkendelse af

erhvervsmæssige kvalifikationer udelukkende sker efter bestemmelserne i dette direktiv eller efter reglerne i særlige direktiver. En anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer må hverken lettes eller vanskeliggøres af bestemmelserne i den europæiske referenceramme for kvalifikationer. Det samme gælder for forholdet mellem direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer og de europæiske standarder.

3.11 Direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer vedrører udelukkende erhvervsmæssige kvalifikationer, der er erhvervet i en medlemsstat. Kommissionen har i »En dagsorden for nye kvalifikationer og job: et europæisk bidrag til fuld beskæftigelse«⁽⁵⁾ opstillet et mål for en bedre integration af migranter på arbejdsmarkedet. Dette mål skal bl.a. opfyldes ved at fjerne hindringer for beskæftigelse som følge af manglende anerkendelse af evner og kvalifikationer. Kommissionen opfordres til at træffe foranstaltninger, der vil forenkle anerkendelsen af erhvervsmæssige kvalifikationer, som er erhvervet i tredjelande.

4. Særlige bemærkninger

4.1 Europæisk erhvervspas

4.1.1 EØSU bifalder indførelsen af et erhvervspas, som det foreslås i artikel 4a til 4e. Gennem indførelsen af det europæiske erhvervspas i forbindelse med informationssystemet for det indre marked vil anerkendelsesproceduren i en lang række tilfælde blive betydelig forenklet og fremskyndet.

4.1.2 Artikel 4a, stk. 7, gør det muligt at opkræve gebyrer for udstedelsen af et europæisk erhvervspas. Kommissionen får beføjelse til at fastsætte kriterierne for beregning og fordeling af gebyrer i en procedure baseret på artikel 58a. Omkostningerne må imidlertid ikke komme op på et niveau, der afholder ansøgerne fra at anvende proceduren.

4.1.3 EØSU har store forbehold over for bestemmelsen i artikel 4d, stk. 5, om, at et europæisk erhvervspas anses for valideret, hvis den kompetente myndighed ikke har truffet en afgørelse inden for den tidsfrist, der er fastsat i artikel 4d, stk. 2 og 3. Den meget korte frist udgør normalt en måned; to måneder ved anvendelsen af udlnigningsforanstaltninger. Dette kunne resultere i, at de kompetente myndigheder afviser at anerkende en ansøgning, hvis de ikke ser sig i stand til at træffe en velbegrundet afgørelse pga. en stor tilstrømning af ansøgninger eller manglende supplerende informationer. Dette resulterer reelt ikke i en fremskyndelse af proceduren, men derimod i en forlængelse af denne som følge af de retsmidler, der kan anvendes mod en sådan afgørelse.

4.1.4 Hvis der i praksis opstår en situation, hvor mange europæiske erhvervspas valideres på grundlag af artikel 4d, stk. 5, er dette til fare for forbrugeres og patienters sikkerhed og sundhed. Det kan i så fald ikke udelukkes, at ansøgere på den måde kan erhverve sig et europæisk erhvervspas på uretmæssig vis. Efterfølgende ville det derudover være vanskeligt at annullere gyldigheden af et europæisk erhvervspas, der er blevet anerkendt på uretmæssig vis.

⁽⁵⁾ Kommissionens meddelelse af 23.11.2010, COM(2010) 682 final, punkt 2.5.

4.1.5 For at imødekomme såvel ansøgerens som forbrugernes interesser foreslås det at oprette en klageprocedure baseret på national lovgivning. Medlemsstaterne bør forpligtes til at etablere en sådan klageprocedure i direktivet. Mulige instrumenter kunne være et krav om, at der træffes en afgørelse, samt erstatningskrav. Kravene bør kun kunne gøres gældende, hvis den kompetente myndighed på uberettiget vis ikke har truffet en positiv afgørelse eller iværksat en udligningsforanstaltning inden for den fastsatte tidsfrist.

4.1.6 Derudover bør tidsfristerne fastsættes på en måde, som sikrer, at den samlede procedure (behandling af ansøgningen i hjemlandet og anerkendelse i værtslandet) ikke varer længere end fire måneder. Hvis den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten anmoder om oplysninger hos den kompetente myndighed i hjemlandet, bør fristen i modsætning til oplægget i artikel 4d, stk. 3, tredje punktum, suspenderes.

4.1.7 Artikel 4e, stk. 5, fastslår bl.a., at indehaveren af et europæisk erhvervspas hvert andet år efter udstedelsen skal mindes om sine rettigheder. Denne påmindelse medfører en yderligere forvaltningsmæssig byrde uden at indebære nogen merværdi for indehaveren af passet. En enkelt påmindelse er standard og tilstrækkelig.

4.1.8 Det er en forudsætning for overholdelsen af de nævnte procedurer og tidsfrister, at IMI-systemet fungerer upåklageligt. Set i lyset af det forventede høje antal ansøgninger skal det sikres, at systemet fungerer ved direktivets ikrafttræden. Der kan i det her foreslåede retsbeskyttelsessystem langt bedre tages højde for et sammenbrud i IMI-systemet, end hvis der er tale om en automatisk godkendelse, der anses for at være i modstrid med systemet.

4.1.9 Det europæiske erhvervspas skal ikke udelukkende eksistere som et dossier i IMI-systemet. Ansøgeren skal efter anerkendelsen af erhvervspasset have tilsendt en udskrift. Dette dokument vil reelt kunne anvendes som legitimation i retsforhold. Af den grund skal der stilles minimumskrav til sikkerhedskendetegnene ved en sådan udskrift.

4.1.10 Derudover må udskriften af et europæisk erhvervspas ikke have ubegrænset gyldighed. Ellers kunne udskriften misbruges som legitimation, selvom en erhvervsudøvelse er udelukket som følge af forhold, der er formidlet til medlemsstaterne ifølge artikel 56, stk. 2, første afsnit, eller på grundlag af advarselsordningen i artikel 56a. Derfor bør udskriften ikke længere være gyldig efter 10 år, fem år for sundhedspersonale, og der må indgives en ny ansøgning. Det europæiske erhvervspas' ubegrænsede gyldighed i IMI-systemet bør imidlertid ikke berøres af den begrænsede gyldighed for det fysiske pas. I tilfælde af en fradømmelse af retten til at udøve erhvervet, skal udskriften tilbagekaldes.

4.2 Delvis adgang

4.2.1 Kodifikation af den delvise adgang i artikel 4f opfylder de forudsætninger, som Domstolen har fastlagt i sin afgørelse C-330/03. En begrænsning ville være i modstrid med artikel 45 og 49 i EUF-traktaten.

4.2.2 Det praktiske anvendelsesområde for den delvise adgang er beskeden. Kodifikationen må ikke resultere i social dumping.

4.3 Også i de tilfælde, der er nævnt i artikel 5, stk. 1, litra b), skal misbrug udelukkes på effektiv vis. I den forbindelse foreslår EØSU, at der oprettes en strengere kontrolmekanisme.

4.4 Artikel 7, stk. 4, femte afsnit, overtager bestemmelsen fra den tidligere lovgivning om, at en tjenesteydelse kan udføres, hvis den kompetente myndighed ikke har reageret. Som i artikel 4d, stk. 5, er andre retsmidler, der kan sikre, at myndighederne træffer en afgørelse, at foretrække (jf. ovennævnte punkt 4.1.3 f).

4.5 Artikel 11 definerer fem kvalifikationsniveauer for anvendelsesområdet under direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer. Disse kvalifikationsniveauer har ingen relation til den europæiske referenceramme for kvalifikationer (EQR) og det europæiske meritoverførselssystem for erhvervsuddannelse (ECVET). Ved definitionen af minimumskravene i afsnit III, kapitel III henvises til ECTS-meritpoint. Med henblik på at sikre en bedre gennemsigtighed for ansøgerne og de kompetente myndigheder bør Kommissionen udvikle en procedure, der gør det muligt at integrere de fem kvalifikationsniveauer i systemerne EQR, ECVET og den europæiske referenceramme for kvalitetssikring af erhvervsuddannelser (EQAVET, tidligere EQARF) samt i Bologna- og Københavnprocesserne, og som udelukker uoverensstemmelser og overlapninger.

4.6 I tilfælde af en egnethedsprøve ifølge artikel 14, stk. 1, skal medlemsstaterne ifølge artikel 14, stk. 7, afholde sådanne prøver mindst to gange om året. Denne forpligtelse kan være en byrde for mindre medlemsstater samt generelt for faggrupper, hvor der er meget få ansøgere. Det ville være bedre at indføre en bestemmelse, der fastslår, at medlemsstaterne skal sikre, at der ikke er nogen ansøgere, som skal vente længere end seks måneder på at kunne aflægge en egnethedsprøve.

4.7 Med ændringen af artikel 31, stk. 1, bliver 12 års almen skolegang en forudsætning for adgang til uddannelsen som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje. Det samme gælder ifølge artikel 40, stk. 2, for jorde-moderuddannelsen. EØSU gør opmærksom på, at dette ikke må føre til, at mindre kvalificerede unge udelukkes fra uddannelsesudbuddet. Udvalget opfordrer Kommissionen til at sikre, at de opstillede høje kvalitetskrav står i et fornuftigt forhold til jobbeskrivelserne.

4.8 Artikel 24, stk. 2, reducerer minimumsuddannelsestiden for den medicinske grunduddannelse med et år fra seks til fem år, men fastholder et minimumsantal undervisningstimer på 5 500. På grund af den nødvendige strømning vil afkortelsen af minimumsuddannelsestiden til fem år, på trods af fastholdelsen af det samme antal undervisningstimer, føre til en reduktion i mængden af den formidlede teoretiske og praktiske viden. Minimumsuddannelsestiden bør derfor fastholdes på seks år af hensyn til patientsikkerheden. Tandlæger anser fem år og 5 000 undervisningstimer for at være passende.

4.9 Kapitel IIIA – Automatisk anerkendelse på grundlag af fælles uddannelsesprincipper

4.9.1 En anerkendelse på grundlag af fælles uddannelsesrammer eller fælles afsluttende eksamen bifaldes, idet dette vil fremme mobiliteten hos tjenesteudbydere og samtidig sikre tjenesteydelsens kvalitet vha. et ensartet uddannelsesniveau.

4.9.2 Kommissionen fastholder i en procedure baseret på artikel 58a den fælles vifte af kundskaber, færdigheder og kompetencer samt kvalifikationer, der kan erhverves inden for rammerne af den fælles uddannelsesramme (artikel 49a, stk. 3; 49b, stk. 3). I den forbindelse må der ikke ske en harmonisering med udgangspunkt i det laveste kvalifikationsniveau i EU. De proceduremæssige krav og proceduren samt de kriterier, som Kommissionen anvender til fastlæggelse af de fælles uddannelsesprincipper, skal fremgå af selve direktivet.

4.9.3 Det minimum på en tredjedel af alle medlemsstater, hvor den fælles vifte af kundskaber, færdigheder og kompetencer skal være gældende (artikel 49a, stk. 2, litra c)), er for lavt. Det indebærer en risiko for, at minimumsstandarderne for uddannelsens varighed og kvalitet vil bevæge sig i retning af laveste fællesnævner. Mindstekravet til beslutningsdygtighed bør

hæves til mindst 50 % + 1 medlemsstat. Derved forebygges risikoen for dominans ved et mindretal af medlemsstater, og der sikres accept af de fælles uddannelsesprincipper.

4.9.4 I modsætning til det tidligere system med fælles platforme har Kommissionen ifølge proceduren i artikel 58a initiativretten helt på sin side. Initiativretten vedrørende de fælles uddannelsesprincipper bør som hidtil ligge hos medlemsstaterne eller de repræsentative erhvervsorganisationer på nationalt eller europæisk niveau.

4.9.5 Artikel 55a gør det lettere at anerkende lønnede praktikophold, der er gennemført i udlandet, i hjemlandet. EØSU bifalder denne bestemmelse, som fremmer praktikanternes mobilitet mellem medlemsstaterne.

4.10 Ifølge artikel 57a, stk. 4, skal alle tidsfrister træde i kraft ved afsendelse af en elektronisk ansøgning til den relevante kvikskranke. På grund af direktivets meget korte tidsfrister (jf. ovennævnte punkt 4.1.3) vil det sandsynligvis være meget vanskeligt for de kompetente myndigheder at behandle sagen grundigt. EØSU anerkender imidlertid ønsket om overensstemmelse med tjenesteydelsesdirektivet.

Bruxelles, den 26. april 2012

Staffan NILSSON

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg
